

● קביעת לוחזומנים מעשי, כגון חרש ימים לכינוס ועדות עבודה ופתיחת משאומתן לפני סוף השנה — כאשר ברור לגמרי שהמלך חוסיין לא ייענה להצעה זו, שהיא לגביו מלכות. שימעון פרס הוא תועמלן מוכר, וכמו תר עמלנים רבים נדמה לו שהתעמולה יכולה לבוא במקום העובדות. נאום זה, שזכה במערכת אינטר-סיבית של יחסי ציבור בישראל, באמ צעות מלחכי הפיכה המעופפים של פרס, לא היה אלא מעשה תעמולה פטור-ערך. הוא יישכח במהרה, כי לא פתר שום בעיה ולא חיפש שום דבר.

לגבי דעת-הקהל האמריקאית, יתכן מאוד שיישא את הפרי המבוקש. אולם כמעשה מדיני היה חסרת-זכות. פרס אמר בצורה מחוכמת יותר את אשר אמר יצחק שמיר בצורה בוטה וברר-טאלית, כאשר נאם לפני אותו האולם הריק לפני חודש.

פרס לא שם שום קלפים על השולחן. הוא בנה בנין של קלפים, כקוסם היוודע לבצע תרגילים של מיקסס-שוואו. קוסם יכול להקסים את הקהל — אך אין הוא יוצר מציאות. פרס לא הצליח להונות את העולם הערבי, אך נראה שהוא הצליח להונות את הליכוד, ואז כך לפחות העמידו אנשי הליכוד פנים. הם האמינו — או התיימרו להאמין — כאילו יש ממש בהתחמקות של פרס, ויצאו חוצץ נגדו. גאולה כהן אף נזעקה להציל את המדינה והגישה הצעת א-ראמון. לעומת זאת, מפ"ם ורץ נפלו בפח וראו בדבריו פרס התקרמות ואף "אור ירוק לשלום".

הכל שהערבים אינם מאמינים לפרס כמו היהודים. התלוצץ איש במשרד ראשיה הממשלה — בעילום שם.

יחסים מרחביים יהודי בשם סמואל

מזבארב רובב על נמר.

מעשייה-האיוולת של האמריקאים וישראל יכולים להסילו

הם לא מבינים את הפסיכולוגיה של הערבים" התלונן חוסני מובארק, אחרי יירוט המטוס המצרי על-ידי ה-אמריקאים (ראה עמוד 7). בתרבות הערבית שמור מקום של כבוד ליהודי בשם סמואל. היה זה ראש שבט בחצי האי ערב, לפני ימי מוחמד הנביא.

כאחד הימים בא אל סמואל אדם ש-נמלט מפני אויביו. הוא ביקש מסמואל לשמור על שרינונו היקר, בעודו ממשיך במנוסתו. אחרי-כך בא אויבו של אותו איש, חטף את בנו של סמואל ותבע מסמואל לספור לו את השריון, ולא, איים, יוצא להורג את הבן.

סמואל לא נעתר. "השריון נמסר לי למשמרת", אמר, ואיני יכול למסרו לאיש". הבן נהרג. מאז קיימת בפולקלור הערבי ה-אימרה: "יתר נאמן מסמואל" — כשכב עליון וכאדיאל בלתי-מושג. מבחינה מצרית, מחמוד ("אבראל" "כאס") עכאס, ראש "חזית השחרור הפלסטינית", היה אורח של נשיא מצ-ריים. הנסיון האמריקאי לחטפו בכוח מידי המצרים, על-ידי יירוט מטוס מצרי מעל לים הפתוח, היה עלבון ש-לא ייטלה, פגיעה בערכים שאין יקרים מהם במסורת הערבית.

שום אמריקאי או ישראלי לא היה מסוגל להבין זאת. זעם מישלש

המצרי, התעורר כמעט אוטומטית החדש כי מובארק עצמו תיאם זאת מראש עם האמריקאים, כדי להיפטר מן הצרה. התוצאה היתה התפוצצות של זעם עממי, שלא היתה כדוגמתה מזה שנים (המשך בעמוד 10)

אורי אבנרי מרווח על מסיבת העיתונאים

שהיכתה הדים באיטליה וכמעט נגנזה בישראל

פגישה ברומא

טיני קיים ויתקיים. הדרך היחידה להשגת השלום היא ההידברות בין שני צדדים אלה.

● ככל משאומתן תיוצג ישראל על-ידי ממשלת ישראל, ולא חשוב אם אהבים אותה או לא. הצד הפלסטיני ייוצג על-ידי הנהגת אש"ף, ולא חשוב אם אהבים אותה או לא. החשוב הוא שהנהגה זו מייצגת את העם הפלסטיני, ושאינן שום הנהגה פלסטינית אחרת; לכן לא יתכן משאומתן יעיל בלעדיו, מכיוון ששום חוזה לא יהיה שווה את הנידר שהוא כתוב עליו אם הנהגת אחד הצדדים אינה חתומה עליו.

● מאורעות הימים האלה מוכיחים כי אי-אפשר לקדם את השלום באו-י"ר של טרור וטרור-נגדי, רצח ורצח נגדי, המלהיטים את הרוחות ויוצרות אקלים של שינאה וזעם. די בכמה טרוריסטים כדי לסכל יומת-שלום. שנבנתה נסכלנות אי-דיקט במשך שנים.

וכאן באתי להצעת העיקרית: **"אני מציע להנהגת אש"ף לשקול מוראטוריום על האלי-מות, ולהפסיק את כל פעולות-האיבה האלימות במשך תקר-פתיזמן קצובה, כגון הציר-שנה או שנה, כדי לאפשר יצירת מזמנזום ליוזמת-שלום.**

"אני מציע להנהגת אש"ף לבסות הפסקת-אלימות זו על כל המרכיבים של אש"ף — ולהבהיר לחלוטין לכל העולם שכל מי שימשיך אחרי-כך לע-סוק באלימות אינו חבר ב-אש"ף. צריכים לשים קץ לאי-הודאות לגבי זהותם הפולי-טית של מבצעיי-סגועים כגון הרצח בלארנקה.

"במקביל אציע למרכיבים השונים של תנועת-השלום בי-ישראל לתבוע מן הממשלה שלנו להפסיק את כל הפעולות האלימות נגד הפלסטינים, וגם את ההתנחלות בשטחים הכב-רים, למשך אותו פרק-זמן."

אני מניח שהצעה זו היא שגרמה לתשומת-הלב הרבה אשר הוקדשה בכלייהתיקשורת לבריי. העולם ה-מצרבי משתוקק לפיתרון כזה:

כגיהנום של חומייני

● **אחרי דיבר פואר אל-ביטאר, ה-נציג הראשי של אש"ף באיטליה, אל-ביטאר בן ה-45 הוא יליד יפו, ואכיו היה פעם ראש-העיריה של עיר זו. עד לפני חורש ניהל את משרד אש"ף בקפריסין. הוא חדש ברומא, וזאת היתה לו מסיבת-העיתונאים הרא-שונה בבירת איטליה.**

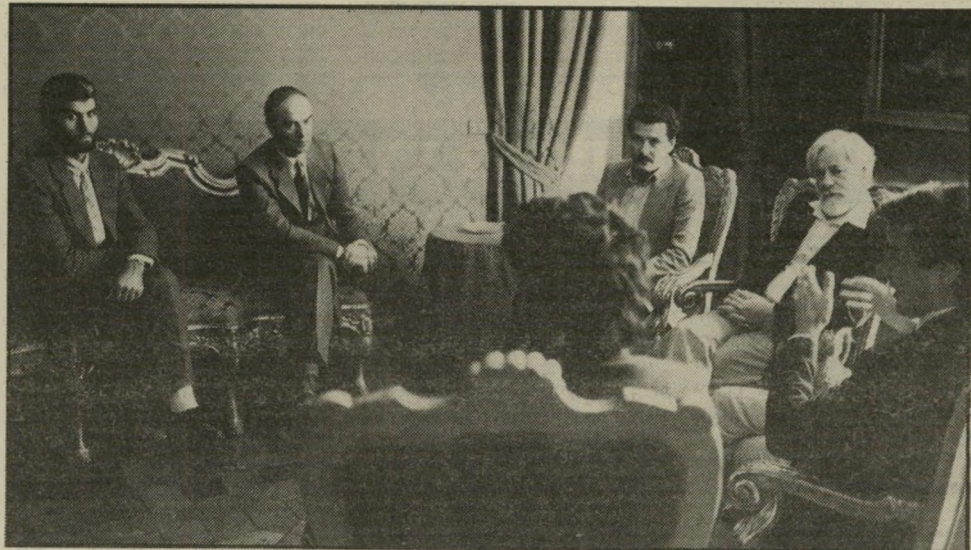
בדבריו גינה בחריפות וללא שום הסתייגות את מעשי-הטרור. הוא אמר שאבו-אלי-ע-באס מייצג רסים קנזמן, הסועל רות שאבו-אלי-עבאס עצמו הוא חבר הוועד הפועל של האירגון.

סתייה זו עוררה אחדים בקהל לה-ציג לו שאלות. אחדים חזרו על תביעת שתהיה באש"ף הבחנה ברורה בין תומכי מדיניות-השלום ומתנגדיה. מול הטענה שערפאת לא הסתייג ח-י משמעית מפעולת לארנקה ומחטיפת האוניה, הביא אל-ביטאר ציטוטים

התיקוזה לשלום, שלמרות כל מה שקרה יש מקום להידברות, לדו-שיח ולמחשבה על התי-סיסות.

מוראטוריום של אלימות

● **ידידי האיטלקיים הבהילו אותי לאיטליה מייד אחרי ההפצצה היש-ראלית בתוניסיה, שגרמה לגל עצום של התנגדות לישראל. הם קיוו שאד-זיר את שיווי-המישקל. ביתיים אירעו גם חטיפת האוניה האיטלקית, רצח הנוסע היהודי, יירוט המטוס המצרי**



הסוציאליסטי בעיריה, הנציג הקומוניסטי ונציג המיפלגה הדמוקרטית הפרולטרית, שהוא גם ראש המישרה המקומית. אנשי השילטון המקומי בעיר האיטלקית. התגלו כבעלי מידע רב על המצב בארץ ובמירח התיכון. וניהלו ויכוח ער על סיכויי השלום.

בידי האמריקאים. ביום כואי הסתבר כי ממשלת איטליה עומדת ליפול.

באווריה זו נפתחה מסיבת-העיתו-נאים במועדון העיתונות הזרה בר-ומא. האולם האלגנטי הקטן היה מלא בנציגי כלייהתיקשורת מכל העולם, וביניהם ישראלים ויהודים.

● הייתי הדובר הראשון. עיקר דבריי: **הרצח בלארנקה ורצח הנוסע היהודי באוניה הם פשעים נתפעים. אין ספק שנועדו לחסל את יומת-השלום של חוסיין-ערפאת. שהחלה לצבור מומנטום.**

● קיים שיתוף-פעולה אוטומטי בין הקיצוניים שמשני עברי המיתרס — הטרוריסטים הפלסטיניים, המכב-צים פשעים נתפעים כאלה, והגורמים הישראליים. המתנגדים לשלום אשר יהיה מבוסס על החזרת השטחים הכב-רים. שיתוף-פעולה זה מביא שואה על הפלסטינים, על ישראל ועל השלום.

● **עצם העובדה שישיראלי ופלסטיני יושבים זה לצד זה ומתווכחים ליד שולחן אחד, גם אם יש ביניהם חילוקי-דעות, באה להפגין את הרצון של אנשי-השלום משני הצדדים שלא להניח למעשים נסעשים לפגוע בסיכויי ההתסיסות ודי-דו-שיח.**

● אחרי שההתרגשות על מעשי הימים האחרונים תפוג, יסתבר כי שום דבר לא השתנה לגבי יסודות הסיכסוך. ישראל קיימת ותתקיים. העם הפלס-

באיטליה, ביחוד בענייני-חוץ. זוהי מיפלגה קטנה אך רבת-איכות, שצמחה מתוך תנועת-הסטודנטים והשמאל ה-חדש של סוף שנות ה-60. היא ניט-רליסטית, מבקרת במידה שווה את ארצות-הברית וברית-המועצות, תומ-כת במאבקי חרות וצדק חברתי בעולם וזוכה בהערכה רבה גם בעיני יריביה. הדמות הבולטת ביותר במיפלגה, מאריו קאמפאנה, השתתף בעצמו במסיבת-העיתונאים. קאמפאנה הוא דמות מיוחדת-במינה, והוא ידוע בשל מקוריותו וגישתו המצפונית. למשל, כאשר ניספה שוטר בתאונה בשעת פיזור מהומות הסטודנטים, הוא הלך

ראשי העיר פרו-ג'ה, הוהפכת ב-הדרגה לבירתה של תנועת-השלום האיטלקית, קיבלו את פניהם של אורי אבנרי ונציג אש"ף וסיס דמש, יליד לוד (בעל השפס). מולם, מימין, הנציג ומקום לאירוע קטן כמו מסיבת-עיתונאים זו.

רבישיח בפרוג'ה

אך כלייהתיקשורת התייח-סו לאירוע זה כאילו היה מאו-רע מדיני ראשון-במעלה. ה-רדיו האיטלקי (רשת ג') שידר את מהלכה כמעט במלואה, במשך שעה תמימה, כשהוא טורח לשרד גם את דיברי בעלי העימות באנגלית ובערבית, ואת תירגומם האיטלקי.

למחרת היום פירסמו כל עיתוני רומא ידיעות גדולות של מאות מילים על מהלך המסיבה, בעמודי-החדשות המרכזיים. ההודעות של ממשלת-ישר-אל ושל שגרירות ישראל באיטליה זכו בסיקור קטן בהרבה.

לעומת זאת, בישראל פירסמו רק שני עיתונים (הארץ, דבר) ידיעות קצרות. הרדיו פירסם הודעה. הטל-וויזיה ושאר העיתונים התעלמו מה-אירוע — למרות שקבוצה גדולה של עיתונאים ישראלים, נציגי רשות-השידור והעיתונים, נכחו במסיבה ואף הרכבו לשאול בה שאלות, או שלא טרחו לשלוח ידיעות — או שהידעות נגנזו בארץ.

לכן היה הד רב כזה למסר-בת-עיתונאים, שבה הופיעו זה לצד זה שני אנשי-שלום מיש-ראל ומאש"ף. היא הפגינה, בעיני האיטלקים, שלא אספה

לכך היה הד רב כזה למסר-בת-עיתונאים, שבה הופיעו זה לצד זה שני אנשי-שלום מיש-ראל ומאש"ף. היא הפגינה, בעיני האיטלקים, שלא אספה

ה תגובה היתה מפתיעה למדי. לכאורה, לא היה האירוע צריך לזכות אלא בכמה שורות בעיתוני איטליה.

מיפלגה קטנה, שזכתה רק ב-1.5% של הקולות בבחירות האחרונות לפר-למנט, כינסה מסיבת-עיתונאים. היא הקרישה אותה לעימות בין פעילי שלום בישראל, המייצג גם הוא מיעוט קטן בארצו (ואף טרח להרגיש זאת בדבריו) ובין נציג אש"ף ברומא. גם העיתוי היה, לכאורה, גרוע. יום לפני כן נפלה ממשלת-איטליה. המש-בר הפוליטי העסיק את כל העיתונים. אפשר היה לחשוב שלא נותר זמן

לברו להלוויה, כדי להפגין את השתת-פותו באבל המישהח. הפאשיסטים, שכאו למקום בהמוניהם, היכו אותו כמעט עד מוות, כשהמישרה עומדת מן הצד.

אך הסיבה העיקרית לתגובה היתה נושא המסיבה וערכה הסימלי. אירועי השבועות האחרונים גרמו לזעזוע גדול באיטליה, ולמבוכה כללית (ראה עמוד 7). נפילת הממשלה הוכיחה שה-סיכסוך הישראלי-פלסטיני משפיע על כל המתרחש גם בארצות אחרות, וכ-עיקר באגן היסתיכון.

רעת-הקהל הנאורה באיטליה — וזו גדולה הרבה יותר מאשר בארצות רבות אחרות — רוצה בשלום בין ישראל והפלסטינים. היא תומכת כיום ללא עירעור בקיומה של ישראל (בעבר היו חלקים של השמאל החדש שהתנגדו לכך). אך היא תומכת גם בזכותם של הפלסטינים למולדת ול-עצמאות.

המאורעות האחרונים הוכיחו, כאי-לו, שאין גשר בין שני הדברים, שצ-ריכים לבחור או בישראל התוקפנית או בפלסטינים טרוריסטים. האנשים ההוגנים באיטליה, ובראשם האיטלקי טואלים, אינם רוצים לבחור בין שני אלה.

לכן היה הד רב כזה למסר-בת-עיתונאים, שבה הופיעו זה לצד זה שני אנשי-שלום מיש-ראל ומאש"ף. היא הפגינה, בעיני האיטלקים, שלא אספה

לכך היה הד רב כזה למסר-בת-עיתונאים, שבה הופיעו זה לצד זה שני אנשי-שלום מיש-ראל ומאש"ף. היא הפגינה, בעיני האיטלקים, שלא אספה